

Er Definitionen af Iman, en Shariamæssig Definition, eller en Intellektuel Definition?

Spørgsmål:

Er definitionen af Iman, en shariamæssig definition, eller en intellektuel definition? Kan kommunisten, eller den Kristne og Hinduen beskrives som Mu'mineen (troende) på det de omfavner af doktriner eller på det de følger som religioner og skoleretninger, til trods for deres doktriners uoverensstemmelse med realiteten?

Svar:

Definitionen af Iman, som er, ”Den absolutte anerkendelse, der stemmer overens med realiteten, baseret på beviser”, er faktisk en definition, som er særegen for den islamiske ‘Aqidah og det er faktisk en shariamæssig definition, og ikke en intellektuel definition. Monoteismens (Tawheed) retslærde udtalte den, og de udledte beskrivelsen af Iman og dens betydninger, fra sproget og fra de shariamæssige tekster. De var også forsigtige i at distingvere imellem Al-Jazim (det absolutte) og den stærke tvivl og derunder, for den der besidder den er Kafir, og de var forsigtige i at distingvere imellem ”overensstemmelsen med realiteten”, og den absolutthed som ikke er faktisk, som absoluttheden hos de afvigende sekter: Jøderne, de Kristne og Polyteister, som taler for flerguderi. Så tvivlsomheden og uoverensstemmelsen med realiteten, anses for at være Kufr, og dette var der enighed om. Og de retslærde har også været forsigtige i at distingvere imellem den Iman, som skal være baseret på et Daleel (bevis), og en anerkendelse gennem Taqleed (efterligning), fordi efterligning i ‘Aqidah er syndigt, og en del betragtede det som Kufr. Beviset for dem, er det afgørende bevis, som indbefatter absolut viden, selv hvis det var et generelt bevis, som for eksempel kreaturernes hentydning til Allahs ﷻ Eksistens. Da partiet (Hizb-ut-Tahrir) fremlagde denne definition i det adopterede hæfte på side 1, og i den Islamiske Personlighed, Bind 1, side 19, så var det for at forklare den islamiske ‘Aqidah. Og partiet nævnte også i ”Det Varme Kald til Muslimerne fra Hizb-ut-Tahrir”, på side 54: ”Eftersom de tanker, som er Aqa'id (doktriner), for muslimerne var det grundlag, hvorpå Islam er bygget, og det fundament, hvorpå Islam er bygget i livet, så har Islam gjort det forpligtende, at man tager disse 'Aqa'id på en absolut og afgørende måde, og den gjorde det også forpligtende, at beviset skal være absolut og afgørende.”

Så ‘Aqidah i Islam, er den absolutte anerkendelse, der stemmer overens med realiteten, og som er baseret på beviser. Den tvivlsomme anerkendelse anses ikke for at være fra den islamiske ‘Aqidah, og den absolutte anerkendelse som ikke stemmer overens med realiteten, anses heller ikke for at være fra den islamiske ‘Aqidah. Derimod skal to ting være kombineret og opfyldt af tænkningen: en absolutthed i anerkendelsen, og overensstemmelsen med realiteten, baseret på beviser, således at tanken kan betragtes som værende fra den islamiske ‘Aqidah.

Hvad angår realiteten af ‘Aqidah for mennesket, så er det hvad hjertet har slået en knude om. Meningen med ”hjertet slog en knude om det”, er, at hjertet har indeholdt det, og legemliggjort det fuldt ud og absolut, med nemhed og sindsro. Dette betyder, at ”Al-Wijdan” tager denne idé, og trækker den til sig, og samtidig indvilliger forstanden, og er enig med dette, selv hvis det var en godkendelse til indtræden og bekræftelse. Derfor er den absolutte overbevisnings (I'tiqad) oprindelse, at hjertet havde slået knude om en idé, på den betingelse at forstanden godkender det. ”I'tiqad's oprindelse er med andre ord den absolutte overbevisning, udført af ”Al-Wijdan”, dvs. hjertet, på den betingelse, at forstanden godkender det.

Hvis disse to ting fandt sted: Hjertets (Al-Wijdan) absolutte overbevisning, og forstandens enighed med denne overbevisning, så betyder det, at hjertets binding har fundet sted, dvs. at ‘Aqidah er blevet etableret, hvilket vil sige, at selve I'tiqad har fundet sted.

Altså I'tiqad dvs. den absolutte anerkendelse kunne finde sted for kommunisten, den kristne, hinduen, og andre Kuffar trods uoverensstemmelsen af det de tror på med realiteten. Overensstemmelsen med realiteten er ikke en betingelse for, at selve I'tiqad finder sted, men det er en betingelse for dens rigtighed. Hvad angår beviset (Daleel) så er dets tilstedeværelse en fundamental betingelse for, at Iman eksisterer, for absoluttheden finder ikke sted medmindre der var et bevis, uanset om end beviset var rigtigt eller forvrænget.